

Na základě směnky, přijaté veřejnou obchodní společností, vydal procesní soud první stolice směnečný platební příkaz proti veřejným společníkům. K námitkám společníků ponechal procesní soud první stolice směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud k odvolání společníka Václava N-a napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Odvolatel vytýká, že směnky nepodepsal a že proto byl nesprávně uznán povinným k placení směnečných valut. Žalovaný Václav N. byl však žalován jako bývalý veřejný společník firmy Bratři N. Akcept na žalobních směnkách učiněn byl řádným podpisem firmy a směnečný závazek podle čl. 112 obch. zák. stihá též veřejného společníka, Václava N-a. Správně proto na základě směnky akceptované veřejnou společností byl vydán platební rozkaz proti odvolateli jako veřejnému společníku této společnosti. S vývody odvolatelovými, kterými svůj opačný názor odůvodňuje, nelze souhlasiti, poněvadž nemají opory v zákoně. Připouští-li § 11 ex. ř. na základě exekučního titulu vydaného proti veřejné obchodní společnosti přímo exekuci na jmění jednotlivých společníků osobně ručících, nevylučuje se tím, by exekuční titul z důvodu ručení ve smyslu čl. 112 obch. zák. přímo proti takovým společníkům nebyl vydán. Ze směnek vyplývá, že zavázanou jest veřejná obchodní společnost, a tím již jest též stanoven závazek odvolatele jako veřejného společníka a není překážky, by proti němu nebyl přímo vydán též platební rozkaz směnečný, přes to že závazek jeho jako veřejného společníka nutno odvozovati z ustanovení obchodního zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Co do právního posouzení věci, odpovídá právní názor odvolacího soudu předpisu čl. 112 obch. zák. Dovolatel není s to, by odůvodnil logicky závěr odporující jeho vlastním premisám. Je-li ze směnky zavázána veřejná obchodní společnost, jest podle čl. 112 obch. zák. zavázán směnečně i každý její společník a může proto býti žalován o zaplacení, i když sám směnku nepodepsal, jen když na směnce jest znamenání firmy.

Čís. 8372.

S hlediska § 7 ex. ř. nemusí býti v exekučním titulu udána doba plnění, nejde-li o plnění, jež jest konati v určité době nebo v určitých dobách, nýbrž zahrnuje-li exekuční titul činnosti co do počtu a času napřed neurčitelné, které se v každý čas mohou opakovati a také se opakují. Lhostejno, že z exekučního titulu (smíru) může býti vedena exekuce proti každé ze stran a že v exekučním návrhu nejsou udány jednotlivé případy porušení závazku s udáním, kdy se tak stalo.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, R II 300/28.)

Soud první stolice povolil exekuci podle smíru ze dne 5. listopadu 1923 k vydobytí toho, by povinná strana bránku používanou při výkonu služebnosti vždy ihned po jejím použití pevně na hašpici na bránce se nalézající uzavírala, jinak že se jí uloží po návrhu vymáhající strany pokuta po případě vězení. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Nemůže býti pochybnosti o tom, že smír, uzavřený dne 5. listopadu 1923 ve sporu C 307/23 okresního soudu jest exekučním titulem, neboť byl uzavřen o soukromoprávních nárocích před soudem civilním, a nevadilo by ani, že o vykonatelnosti smíru není zmínky, avšak tento exekuční titul nemá všech náležitostí, které podle § 7 ex. ř. musí míti exekuční titul, by exekuce na jeho podkladě mohla býti povolena. Jednak ve smíru není vysloven žádný závazek, jakž plyne ze slov »strany prohlašují, že upravenou bránku povinny jsou jedna jako druhá pevně uzavíratí na hašpici«, při nejmenším však nebyla vyjádřena v onom smíru vůle stran o tom, jaký by měl býti objem a čas onoho plnění, a proto exekuční žádost měla býti zamítnuta. Strana povinná se sice domáhá jen zrušení napadeného usnesení, avšak rekursní soud má pro rozhodnutí, které má býti učiněno, bezpečný podklad ve spisech, a není tedy třeba, by se věcí znova zabýval soud první stolice.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvádí, že soudní smír ze dne 5. listopadu 1923 jest exekučním titulem podle § 1 čís. 5 ex. ř., a že nevádí, že v něm není zmínky o vykonatelnosti. Za to nelze přisvědčiti názoru, že tento smír nemá náležitostí uvedených v § 7 ex. ř., ježto v něm není vysloven závazek, jakž prý plyne ze slov: »Strany prohlašují, že upravenou bránku jsou povinni jedna jako druhá pevně zavíratí na hašpici atd.«. Závazek založen bývá právě jen projevy vůle, majícími náležitosti § 869 obč. zák., a předmětem protokolování smíru jsou pak právě souhlasné projevy vůle stran. Jde tu snad jen o neobvyklejší způsob protokolování, že totiž nebylo napsáno jen to, co je výsledkem projevů, nýbrž že též bylo protokolováno, že to strany projevily. Tím však smír nepozbyl náležitostí § 7 ex. ř. I objem závazku jest s dostatek určen slovy: »pevně uzavíratí na hašpici«. Doba plnění nemusí býti udána, když nejde o plnění, které jest konati v určité době nebo v určitých dobách, nýbrž když smír zahrnuje činnosti co do počtu a času napřed neurčitelné, které se v každý čas mohou opakovati a také opakují. Rovněž nevádí, že ze smíru může býti vedena exekuce proti každé ze stran smír činících a že v exekučním návrhu nejsou udány jednotlivé případy porušení smíru s uvedením, kdy se tak stalo. Stačí tvrzení, že dlužníci onoho závazku neplní a bránu nechávají pootevřenou. Tvrdí-li dlužníci, že plní své povinnosti, a že proto není příčiny k exekučnímu zákroku, jest na nich, by tuto obranu uskutečnili cestou sporu.